

Reality
showLeonard
Beard

Set x set

XAVIER
MoretLa Catalunya
independent
del 2029

Alexandre Deulofeu va ser un d'aquests savis empordanesos que surten de tant en tant qui sap si per culpa de la tramuntana. Va néixer a l'Armentera el 1903 i va morir a Figueres el 1978. Durant la Guerra Civil va ser alcalde accidental de Figueres, el 1939 es va exiliar a França i a la tornada, el 1947, es va dedicar a regentar la seva farmàcia. Fins aquí tot més o menys normal, si no fos que els savis sempre són savis i Deulofeu va acabar publicant, el 1951, *La matemàtica de la història*, una obra singular on apunta que les civilitzacions funcionen per cicles equivalents als dels éssers vius; és a dir, neixen, creixen, es constitueixen i moren.

Creia Deulofeu que, si estudiem bé aquests cicles, ens podem avançar als esdeveniments futurs i evitar les guerres. Pura matemàtica. Segons els seus càlculs, els imperis tenen una durada mitjana de 550 anys i, partint d'una sèrie de fórmules, va ser capaç

El savi Deulofeu
va predir que d'aquí
19 anys Espanya
es desintegrarà

de predir la data de la unificació d'Alemanya i la de la caiguda de l'imperi soviètic. ¡Chapeau pel savi Deulofeu!

Pel que fa a Catalunya, Deulofeu va predir que el 2029 assoliria la independència. El seu càlcul era clar, ja que, segons ell, el 1479, any del casament de Ferran d'Aragó amb Isabel de Castella (futurs Reis Catòlics), va donar pas a la formació d'Espanya. Si a aquesta data li sumem els 550 anys que duren els imperis, el total fa 2029, que segons Deulofeu seria l'any de la desintegració d'Espanya.

No és gens estrany que Dalí, nascut també a Figueres, admirés el savi Deulofeu, un home brillant capaç de fer passar la història per l'adreçador de les matemàtiques. Potser farien bé els polítics d'avui de llegir la seva obra cabdal; així ens estalviariem debats, referèndums, polèmiques i foteses estèrils que acaben no portant enlloc. Si ens limitem a aplicar les matemàtiques, tot sembla molt més senzill. ¿O no? ≡

Els límits de la informació en els crims masclistes

El risc de mimetitzar el maltractament

Els mitjans de comunicació també han de reflectir el que constitueix la vida normal de la societat

BEGOÑA
Del Pueyo

El 1993 l'ONU apel·lava a la responsabilitat dels mitjans de comunicació per promocionar imatges no estereotipades d'homes i dones i eliminar models de conducta generadors de violència contra les dones. Avui ningú discuteix que la premsa ha estat indispensable per trencar amb l'opacitat d'un fenomen que feia segles que es produïa amb absoluta impunitat.

Allò que no s'explica als mitjans de comunicació és com si no existís, ja que amb prou feines un 10% de la població té experiència directa sobre determinats fenòmens socials i són els mitjans els que l'acosten a aquesta realitat. Per això la clau per evitar al màxim el possible efecte mimètic sobre els maltractadors no radica en el fet d'obviar els assassinats, sinó de contextualitzar la informació, aportant dades rellevants que ajudin a sortir del l'espiral de violència i a evitar els detalls morboses, que no hauríem de confondre amb l'interès social.

EL DEBAT sobre els límits de la informació en els casos de violència extrema no és nou. Es va planjar durant els anys del plom, els més crus de l'ofensiva d'ETA, i en altres països com Colòmbia, en la lluita contra les FARC i l'escalada de segrestos. Apartar aquestes notícies de l'actualitat seria distorsionar fenòmens en què els mitjans s'han d'implicar.

Per als mitjans de comunicació espanyols hi ha un abans i un després del 1997. Aquell any, Ana Oran-

tes va morir cremada amb gasolina pel seu marit, després de denunciar el maltractament i la indefensió de què era víctima en un programa televisiu de Canal Sur.

Aquell terrible crim masclista ens va ensenyar dues coses: la crua realitat que ens obligava a prendre partit per acabar amb la impunitat de portes endins i la necessitat d'establir mecanismes de protecció per a les víctimes quan aquestes apareguin als mitjans de comunicació.

He coincidit en diversos fòrums amb Raquel Orantes, la filla d'Ana, que s'ha bolcat en la lluita contra el maltractament. En tots reitera contundent que a la seva mare la va matar el seu pare, no pas la televisió.

MÉS ENLLÀ de la teleporqueria i dels programes testimoni trampa, la televisió, com la premsa, la ràdio i internet són una excel·lent eina per llançar missatges que ajudin les dones que estan en una situació d'indefensió. No oblidem que el maltractador intenta aïllar la seva parella de l'entorn d'amics i de la família per minar la seva autoestima amb més impunitat. Una notícia, un reportatge, pot ser el salvavides que l'ajudi a prendre la decisió de denunciar-ho. Miguel Lorente, delegat del Govern contra la violència de gènere, ens advertia dimarts passat des d'aquest diari dels perills de repetició de conductes que poden tenir les nostres informacions. Però caldria plantejar-se per què aquest afany d'imitació que tenen els maltractadors a l'hora d'apunyalat amb acar-

Raquel Orantes, filla d'una víctima, afirma que a la seva mare no la va matar la televisió ni la teleporqueria, sinó el seu pare

nissament no l'apliquen amb la mateixa vehemència per suïcidar-se. Les estadístiques ens revelen que a un 65% dels assassins masclistes no els passa pel cap llevar-se la vida. Per això, una de les assignatures pendents és deixar ben clar que no hi ha impunitat per als agressors i recordar-los que actualment el delictes de violència masclista és la tercera causa d'ingrés a la presó.

PERÒ, EL GRAN repte per a la premsa és aconseguir rellevància informativa per a dones que han refet la seva vida, que troben noves oportunitats. Imitació en positiu que Miguel Lorente també reclama per acabar amb el maltractament.

Si fa uns dies vam viure el mal-

son de cinc morts de dones només en una setmana, el 2008 i en plena campanya electoral quatre assassinats masclistes en menys de 24 hores van provocar un debat sobre l'efectivitat de la llei integral sobre violència de gènere, promulgada el 2004, que va posar en qüestió el sentit i l'eficàcia de les ordres d'allunyament, entre altres mesures. Es parla de l'efecte mimètic dels maltractadors, però rarament de tot el que s'ha aconseguit pel que fa a la presa de consciència de les que no volen acceptar mai més vexacions, faltes de respecte, menyspreu, etcètera. Aquesta actitud desafiadora també pot explicar, mai justificar, l'increment d'actes violents. Als esclaus submisos tampoc se'ls matava, només quan intentaven fugir.

CADA DIA es presenten 400 denúncies per maltractament al nostre país que han pogut evitar moltes agressions difícils de quantificar. Encara que no ho aconseguirem únicament amb això, el que és clar és que la presa de consciència de les dones és un fenomen imparabile que estem obligats a fomentar. De la mateixa manera que s'hauria de redoblar esforços per utilitzar l'altaveu dels mitjans de comunicació per mostrar als homes que les actituds de domini no són acceptables a la nostra societat.

Els periodistes disposem de magnífics manuals, elaborats per professionals de la informació i experts en violència, amb recomanacions per emetre missatges responsables. Només hem d'aplicar-los i complir la nostra obligació de fer visible al màxim aquesta complexa realitat del nostre món. ≡ **Periodista.**